

Sadržaj:

PRVI DEO: Misteriona mesta

- 1 Stounhendž
- 2 Uskršnja ostrva
- 3 Šangri La
- 4 Bermudski trougao
- 5 Izgubljeni sadržaj Atlantide
- 6 Lemurija

DRUGI DEO: Neobična stvorenja

- 7 Tulpe
- Čudovište iz Lok Nesa
- Saskvač
- Levijatan
- 8 Vilinski svet
- 9 Demoni
- 10 Veštice i vukodlaci
- 11 Vampiri i čupakabre
- 12 Dečji nevidljivi prijatelji
- 13 Vanzemaljci

TREĆI DEO: Neobjašnjeni objekti

- 14 Kristalne lobanje
- 15 Ica kamenje
- 16 Mape i predmeti iz drugog sveta
- Piri reis mapa
- Naska linije
- Antikitera mehanizam
- 17 Piramide i sfinge
- 18 Krugovi u žitu

ČETVRTI DEO: Mistični fenomeni

- 19 Spontano sagorevanje
- 20 Kinetička energija i aura

21 Vudu, astrologija i šamani
22 Univerzalne enigme
Crne rupe
Polarni nagib
Teorija o šupljoj zemlji
23 Otmice vanzemaljaca

PETI DEO: Hrišćanske kontroverze

24 Stigmati
25 Pokrov iz Torina
26 Sveti gral i Sveti duh
27 Izgubljene godine Isusa
28 Đavo
29 Mitologija popularnih praznika
Pogovor
Zahvalnost
O autoru
O umetniku

Uvod

U ovoj knjizi Vas očekuju neke od najvećih tajni i misetrija sveta koje su veoma dugo zbunjivale čovečanstvo, ponekad i vekovima. Ja sam prirodno, oduvek bila fascinirana neobjašnjivim – i mislim da nema potrebe da ulazimo u svaki detalj mojih višegodišnjih istraživanja i proučavanja fenomena o kojima ćete Vi sada čitati u ovoj knjizi. Svi oni koji još ne znaju, mogu me držati za reč kada kažem: Da, ja sam spiritulani vidovnjak i student teologije, ali moje zanimanje za svetske tajne i drevne mitove, kao i za život posle života je oduvek bila i ostala moja stalna strast.

Možda se nećete složiti sa mojim argumentima i istraživanjima i to je u redu... samo me ispratite i sami proverite koliko često vreme, mesto, istorijske implikacije ili običan zdrav razum potvrđuju istinitost mojih reči. Moje spiritističke moći takođe igraju bitnu ulogu u intenzivnim istraživanjima koja sam sprovela, i to je za mnoge neverovatno, ali kao što sam uvek govorila „Uzmi sa sobom ono što želiš a ostalo zaboravi.“

Lično sam posetila većinu misteriznih mesta koje opisujem u ovoj knjizi. Hodala sam po tim stazama i sama sam sebi bila telepatski barometar, posle čega sam se vraćala da proverim koliko od onoga što sam teleptaski osetila mogu da dokažem istraživanjima, statistikom, svedočenjima očevidaca, i ponekad samo zdravim razumom. Mnogo puta kao što ćete videti lovila sam misterije samo na osnovu svog predosećaja, a potom bi me opipljivi

dokazi oborili s nogu, a isto tako se događalo da su one priče koje su poznate kao pouzdane i istinite zapravo nisu više od mitova, bez ikakvih ubedljivih dokaza, i u tim slučajevima sam razočarano morala da odustajem. Ova knjiga je u velikoj meri nastala zahvaljujući Rejdu Trejsiju, predsednik izdavačke kuće Hej (Hay House, izdavač). Dok smouživali u ručku jednog dana, obisipala sam Rejda pričama o Egiptu i drugim mestima koja sam posetila. Na kraju me pogledao i rekao: „Zašto ne napišeš na svoj način knjigu o svim tim mestima koja si posetila?“

Malo sam porazmislila o tome što je rekoa pitajući se da li postoji uopšte knjiga koja pokriva sva mesta i stvari koje sam videla. Imamo „Kočije bogova-nerazrešene tajne prošlosti“ Erika von Denikena ali on se bavio samo vanzemaljskim fenomenima, i osim toga njegova knjiga bila je toliko kontroverzna kada je prvi put objavljena da su se naučnici iz petnih žila potrudili da je obezvrede. A onda sam shvatila da sve istraživačke knjige koje sam ja pročitala (a bilo ih je mnogo) imaju jedan zajednički imenitelj: svoje kritičare. Hoću da kaćem, ja se ne bih ni latila ove knjige da su sve te misterije ikada u potpunosti razjašnjene, zato to još uvek i jesu misterije. Naravno, znam da će biti i skeptika koji će reći da je ova knjiga obično nagađanje, ali i sami ćete iz čitajući njene redove biti fascinirani raznim preokretima i iznendjenjima...

Ovde moram da zastanem i zamolim Vas da iako nikada do sada nisam napisala ovakvu knjigu ne pomislite da me je zdrav razum odjednom napustio. Ponešto od onoga što ću reći ne mogu da dokažem, ali što se više budete upuštali u priče, videćete koliko poznatih arheologa, istoričara i antropologa opravdava moje telepatske uvide. Ljudi poput poznatog paleantropologa i konzervacioniste dr. Ričarda Likija, dr. Zahija Havasa, generalnog sekretara Vrhovnog saveta za antikvitete u Egiptu i mnogi drugi koji me podržavaju nisu izmišljeni.

Povrh svega, ova knjiga nije napisana kao naučna rasprava. Ja sam zapravo imala na umu prosečnog čitaoca koji o ovim misterijama zna malo ili nimalo. Iako se moja istraživanja oslanjaju na naučne izvore, sigurno postoje i neki naučni podaci koji su mi promakli. Imajte na umu da je ova knjiga napisana sa namerom da Vam pruži pregled svetskih tajni i misterija uz moju telepatsku interpretaciju istih. Svakako znam da je moje polje rada u najmanju ruku kontroverzno, ali znate me već – uvek sam tamo gde se anđeli plaše da kroće.

Dok budete čitali, nadam se da ćete dobiti uvid i nadu, ali ako ništa drugo bar će Vas napustiti onaj osećaj nervoze dok se slažete ili ne salžete sa stavovima koje ovde iznosim. Kada počnete da tragate, Vi ćete biti svojevrsni Gnostik (tragalac za istinom) i kao što je Isus rekao „Traži i naći ćeš, kucaj i otvoriće ti se“. Na kraju krajeva, potraga za istinom čini da vidimo kroz maglu konfuzije.

Pristupite knjizi sa otvorenim umom i oštroomnošću, nemojte verovati u bilo šta samo zato što ja (ili bilo ko drugi) tvrdim da je tako... Vi treba da pronađete i pronaći ćete svoju sopstvenu božanstvenu istinu, koja je samo Vaša. Spremite se za putovanje – i ovoga puta se zakopčajte jer pred Vama je jedna žestoka vožnja.

Misteriozna mesta

1.

Stounhendž

Na Salzburij Plejnu u Engleskoj nalazi se veličanstveni krug od stena koji je nekada bio korišćen u religijskim ceremonijama a pripisuje se Druidima, kasti keltskih sveštenika. Iako su ga oni možda koristili, njegovo poreklo datira još iz neolitskog doba Britanskih ostrva.

Neki istoričari tvrde da Stounhendž potiče još iz 3000. p.n.e, ali ja sam, dok sam bila na tom mestu, osetila kao da je pre u pitanju 5000. godina p.n.e. I iako je krug mnogo puta rekonstruisan, ipak je uspeo da sačuva istu jedinstvenu osnovnu kompoziciju.

Na Britanskim ostrvima postoji više od hiljadu krugova stena, ali nijedan nije tako upečatljiv kao Stounhendž. On se jedini sastoji od 30 uspravnih stena (od kojih 17 još uvek stoji) koje su bile dletovane, uglačane i donešene iz nekog drugog područja, a jedinstven je i po stenama oblikovanim tako da formiraju ulaz, neku vrstu vrata. Zanimljivo je napomenuti i da je osa Stounhendža koja deli krug i u ravni je sa njegovim ulazom, okrenuta mestu izlaska sunca tokom letnjeg solsticija; dok je isto tako nedaleko odatle, u Irskoj, spomenik Njujgrandž koji je sagrađen u približno isto vreme kada i Stounhendž okrenut ka mestu izlaska sunca tokom zimskog solsticija. Mogli bismo da zaključimo da je u pitanju bila neka vrsta kalendara – i sigurna sam da je ovo bilo samo jedan njegov mali deo pošto su ljudi oduvek bili zainteresovani za nebo, ali kao što ćemo videti raspored ovih stena ima daleko dublji duhovni smisao. Kao da odašilju neke pozitivne vibracije zaštitničke energije koja štiti od negativnih uticaja i ljudima unutar kruga daje osećaj sigurnosti i mira.

Slika 1 – stene koje formiraju gornju gredu položene povrhu kruga na stenama Stounhendža.

Stounhendž su istraživali arheoastronomi čiji je zadatak da uđu u trag astronomskim šemama drevnih kultura. Jer, kao što ćete videti, čak i u najdavnijim vremenima, narodi poput Egipćana (o kojima ćemo kasnije) bili su izuzetno znatiželjni u vezi sa solarnim i lunarnim fazama i zvezdanom konfiguracijom. Sigurna sam da im je to bio način da odrede period za setvu i žetvu; da predvide kišu, promene temperature, poplavu, a naročito su obraćali pažnju na lunarne cikluse. (Čak i danas u savremeno doba, možete i sami proveriti kod policije, u bolnicama ili čak i u mojoj profesiji, kakve se sve bizarne stvari dešavaju tokom punog meseca. Lekari su godinama proučavali na koji način korespondiraju ženski menstrualni ciklus i mesečeve faze, na kraju krajeva logično je pomisliti da ako mesec ima toliki uticaj na okeane kako da ne utiče na naše fizičko blagostanje? A Almanah starog farmera (Old Farmer's Almanac) ne oslanja se samo na godišnja doba već i na mesečeve faze tokom tih perioda. Tako da je sve ovo zapravo zasnovano na nekoj naučnoj činjenici ili istraživanju.)

Iako nema sumnje da je Stounhendž napravljen na osnovu nekog astronomskog proračuna, imam osećaj da su mnogi istraživači prevideli njegov dublji spiritualni smisao.

Skidanje vela tajne sa Stounhendža

Prvi put kada sam posetila Stounhendž 1978. godine nije bilo nikakvih ograničenja u kretanju tako da ste mogli slobodno da lunjate kroz stene i oko njih. Nedavno sam se vratila iz obilaska sa jednom grupom gde su mi ponovo dozvolili da ispitam stene i pokupim sve vibracije koje su mi bile potrebne. Sposobnost da dodirivanjem

izvesnog predmeta spoznate njegovu istoriju putem energije zove se psihometrija. Pošto je sve u prirodi na neki način obeleženo treba samo da budete u stanju da uronite u to iskustvo, i cela priča će se rasplesiti pred Vama. Kao i mnoga druga mesta koja ćemo istraživati u ovoj knjizi, stene Stounhendža sadrže vibracije svih doba kroz koja su trajale, svih ljudi i rituala u vezi sa njima i ja sam te vibracije uspeła da osetim.

Prvi odgovor nakonji sam naišla bile su slike ljudi, hiljada i hiljada ljudi kako vuku ogromne blokove monoolita preko ravnice. Izgleda da su stene presečene i oblikovane u jednom drevnom kamneolomu na jugozapadu Engleske. Tu su bile takođe i ogromne dizalice na jednoj grubo konstruisanoj a ipak i prilično sofisticiranoj mašini sa točkovima i konopcem koji je služio za podizanje stena. Muškarcio koji su podizali stene izgledali su veoma primitivno, nosili su odeću i kape od životinjske kože, kao i dekorativne tetovaže po licu. I kao u vremeplovu, na jedan ubrzan način, mogla sam da ih vidim kako postavljaju stene u krug. Izgledalo mi je kao da su imali i nekakav konopac koji im je služio da izmere udaljenosti. Mogla sam da ih čujem kako viču i gundaju ali na jeziku koji nije ličio ni na jedan koji sam ikada čula.

Sa spolajšnje strane ovog savršenog kruga od stena bila je grupa žena i dece koje su satjale ili sedele i zaneseno gledale sve što se dešava. Svako malo, sa usana neke žene oteo bi se razdragani usklik kojim kao da želi da ohrabri muškarce da nastave. Primetila sam da su žene i deca dodirivali prstima neke crvene oblutke ili bobice koje su bile nanizane zajedno. To me je podsetilo na Katolike kada koriste brojanice kada se mole za neko specijalno čudo.

Pošto su blokovi monoliti postavljeni na mesto, izgledali su sjajno i belo, svakako nisu bili sivi kao danas. Kada je krug završen, svi su ušli u njega i klekli ali ne na ponizan način već kao da je to bio prikladan i udoban položaj. Izgleda da je ovaj krug za njih bio raj, štiteći ih od spoljašnje negativne energije. (Pomislite samo koliko puta smo se okružili belim svetlom svetog duha – ko može da kaže da ove stene nisu služili kao zaštita od nasumičnih hordi pljačkaša?) Izgleda da su ovi ljudi iz ma kog razloga veoravli da ih njihov bog ili bogovi štite dok su unutar kruga.

Potom se pojavio jedan veoma visok čovek, obučen u drečavu crvenu mantiju, sa kupastom kapom iz koje je izlazilo nešto nalik na zvezde. Počeo je da prolazi kroz kapije stena, i kad god bi bio pred nekom od kapija on bi skinuo kapu i ponovo je stavljao kada prođe kroz nju.

Meni je to delovalo kao da predstavlja preporod, ulazka kroz kapiju života bez ičega i potom stavljanje kape kao neku vrstu zemlajskog obeležja. Čovek je onda započeo predstavu. Pokazao je na neku ženu i potom joj rekao da uzme svoje dete i stane pored njega, na taj način ukazujući na produžetak života.

Grupa je potom počela da peva neku pesmicu grlenim glasovima, a onda kao da su se niotkuda pojavili voće, povrće kao i neka vrsta koštunjavih plodova. Visoki čovek sa kapom je potom prešao pogledom po krugu i izgledalo je da je bio zadovoljan. Njegove oči potom su lutale gomilom da bi mu se pogled zaustavio na tamnom, neobrijanom muškarcu obavijenom nekom vrstom životinjske kože. Pokazao je prstom na manjeg muškarca ispustivši pritom nekakav kvocav glas, i gomila se potom pridružila. Mahnuo je čoveku koji je bio preko puta njega

koji mu je prišao sa nekakvim povezom na glavi. Visoki čovek je ispružio ruku, a manji debeljuškasti čovek je spustio dva zlatna predmeta na njegov dlan. Čovek sa kapom se potom okrenuo ženi iz asebe i dao joj ta dva predmeta. Delovala je iznenađeno i sa velikim olakšanjem je zgrabila ta dva predmeta i ponizno klekla na kolena.

Visoki čovek pokazao je na drugog muškarca da napusti krug pa ipak je još uvek izgledao kao da moli da ne bude prognan. Pomislila sam da mora da je lopov koga žele da oteraju. I čim sam to pomislila niži čovek je odlučno odhramao iz kruga i ubrzo zatim nestao u magli koja je počela da se spušta na ravnici. U to vreme sam sve beležila na kaseti i rekla sam „Ovde se odmerava pravda za lopove i one koji su prekršili zakon“. Znala sam da je ovo veoma primitivno vreme, ali i dalje sam osećala da su ovi ljudi imali socijalne strukture kao i moral i savest. Nisu izgledali čudno ako izuzmemo njihovu odeću tj. nedostatak iste, zapravo, na njima svojstven način izgledali su zbrinuto i svakako nisu delovali zanemareno.

Potom se scena promenila. Ne znam tačno kako da opišem kako se sve ovo dešava, ali slično je gledanju filma, skoro da imam nekakav mentalni vremeplov, koji kada se uključi prosto teče sve dok ja ne odlučim da ga zaustavim. Ovog puta sam primetila nešto što ranije nisam videla, ogroman beli kamen tačno u centru kruga. Muškarac sa kapom pokazivao je prstom na jednog po jednog, apotom su jedna po jedan prilazili i prinosili veoma primitivno koplje na nešto nalik oltaru, koje izgleda da je imalo moć da ulije hrabrost ljudim ai da njihovo oružje učini jačim.

Nejveličanstvenija pogrebna mesta

Oko 1135. godine posle nove ere Džofrej od Monmauta je u svom delu Istorija britanskih kraljeva tvrdio da je Stounhedž u Irsku donelo jedno plema džinova iz Afrike a odatle ga je čarobnjak Merlin preneo preko mora na današnje mesto. Izgleda da je čarobnjak Merlin to učinio za Ambrozijusa Aurelijanusa – kralja Britonaca. U svojoj Istoriji Džogrej tvrdi da je Ambrozijus sahranio oko 460 plemića koje su Saksonci ubili na tom mestu, a potom nastavlja sa tvrdnjom da su Uter Pendragon (brat Ambrozijusa i magični otac Kralja Artura) i Kralj Konstantin takođe sahranjeni u blizini. Evo šta je mErlin navodno rekao Kralju ambrozijusu prema Džofriju:

„Ako si ti (Ambrozijuse) željan da odaš počast ovom pogrebnom mestu svih ovih ljudi i to jednim večnim spomenikom, pošalji po Ples Džinova, koji se nalazi u Kilarausu, na planini u Irskoj. Tamo postoji jedna kreacija od stena, koju nijedno doba niej okrnulo, bez ikakavih znanja o stručnim veštinama projektovanja. To su stene ogromne veličine i predivnog kvaliteta; i ako mogu da se postave ovde kao što stoje tamo na ovom tačnom mestu, onda će tako stajati zauvek.“

Zanimljivo je koliko se Kralj Artur i Merlin pojavljuju kroz mitologiju Stounhendža. Verujem da su ove dve figure zaista postojale ali ne u preteranoj verziji kakva nam je poznata iz fantastičnih dela.

Prema jednoj drugoj legendi stene je doneo djavo uzevši ih od jedne Irkinje i postavio ih je na Salisburšku ravnici. Smatram neverovatnim činjenicu da kad god je ljudima nešto nepoznato ili nejasno oni teže da tome pripišu

negativno značenje, naročito ako je u pitanju neki događaj iz doba pre Hrista. To je kao da ljudi nisu voleli Boga pre nego što se hrišćanstvo pojavilo, čak ni neku vrstu stvaraoca, šta god to bilo, koji je bio veći od njih samih.

A sada stižemo do Druida. Do vremena kada su se oni pojavili na sceni, već su postojale manje skupine stena poređane sa spoljašnje strane kruga. Ove skupine sastojale su se od stena različite vrste stena koje pripadaju vrsti po nazivu plavi kamen a naučnici veruju da potiču iz jugozapadnog Vejsa.

U 17. veku su Druidi, koji su upražnjavali svoje običaje u Velikoj Britaniji već više od hiljadu godina pre ovoga bili proglašeni za zle obožavaoce koji praktikuju žrtvovanje ljudi i slične rituale. (Stalno se ponavlja ljudska sklonost da kad god im je nešto nepoznato oni odmah pohrle da toem prišiju zla svojstva).

I dok sam stajala tamo u sve gušćoj tami, javljale su i se te vizije poput šara na ogromnom kaleidoskopu vremena, i videla sam figure u belim kabanicama kako idu svojim putem preko ravnice. Izgledalo jekao da ih ima bar hiljadu kako zajedno hodaju u istom taktu. Nisu progovarali, i kao da je neka duhovna tišina zaokupila sve njih, i obuhvatile sve – čak su i ljudi koji su bili s amnom osetili to nešto, kako su rekli. Atmosfera, ptice, vazduh... sve je uthnulo, kao da smo skinuli veo sa davno prošlih vremena. Prisustvo Druida sveštenika bilo je toliko očigledno.

Kako su Druidi prilazili krugu, skoro da sam mogla da ponovo vidim to mesto onakvo kakvo je bilo kad je bilo celo, kada je svaki kamen bio na svom mestu i sa kamenom koji sam ja nazvlal olatrom u sredini. Neki od sveštenika su stajali u krugu, dok su ostali stajali poput čuvara sa spoljne strane a onda su svi zajedno počeli da poje u veoma melodičnim tonovima. Jedan čovek je istupio, jedino što ga je razlikovalo od ostalih bilo je to što je imao zlatno uže oko svoje bele odore. Stao je ispruženih ruku i počeo da peva veoma glasno, kao što se peva u grčkom horu, ili pri katoličkim ceremonijama dok mu je skup odgovarao. Ja znam latinski jezik, i njihova pesma imala je taj talasastu nijansu zvuka ali je bila daleko primitivnija.

Videla sam čoveka sa zlatnim užetom kako izvlači prelepi mač iz svoje odore koji je potom položio na oltar, dok sam ga posmatrala, počeo je da svetluca zlatnim svetlom. Potom se pojavio i drugi sveštenik i stavio figuru gole žene sa jakim kukovima i grudima na oltar pored mača. Izgledalo jekao da svi odaju počast ovom idolu, a zanimljivo je istaći da je Boginja Majka tu bila prisutna.

Onda su se uhvatili za ruke i ponovo počeli da pevaju, a pesma im je zvučala poput gregorijanskog pojanja. Glavni muškarac se okrenuo i svi su seli. Druga dva sveštenika prišla su oltaru sa poklonima i otvorili ih. Isprva nisam mogla da odgonetnem šta je u njima, ali onda sam videla da su u pitanju kosti. Izgledalo mi je kao da odaju počast svojim mrtvima.

Dok su sedeli i pevali, najviši sveštenik je uzeo mač, napravio gest uperen ka jednoj od stena na ulazu, i potom je nastavio pokazujući ka nebu. Zatim je prošao kroz ulaz i vratio se ponovo u krug prošavši odmah pored druge ulazne stene, i dalje pokazujući na nebo mačem. (Mogla sam da vidim kroz neke od ulaza, i brzo sam shvatila da je svaki od njih pokazivao ne samo na mesto izlaska sunca, već i na druge galaksije, uključujući i Andromedu.)

Sveštenici su sedeli još dugo, i onda kao da su stali u red, jedan za drugim sledili vođu kroz vrata, gledajući u nebo. Nije bilo ljudskih žrtava, ni krvoprolića, tek skupina duhovnjačkih, monaških figura u belim odorama koja odaje počast i zahvaljuje se svom bogu ili božanstvima i oživljava svoj smisao postojanja na ovoj zemlji.

Sve ovo se dogodilo veoma brzo, i pre nego što sam mogla u tišini da spoznam to što sam osetila, moj duhovni vođa Fransin je rekla „Oni izražavaju svoje uverenje da se neprestano reinkarniramo kao i da dolazimo i iz drugih galaksija, a stene su simbol našeg ulaska u ovu realnost.“ Pomislila sam kako su dosta slični Keltima samo još prefinjeniji kao vremeplovci. Izgledalo mi je kado da su Druidi govorili „Umreću, ali ću otići na nebo, verovatno ću se tamo oporaviti i potom ću se vratiti ovde na vrata života kako bih nastavio da učim.“ Poprilično je slično uverenju hrišćanskih gnostika, izuzimajući astronomiju. Otišla sam sa osećanjem da je život krug, ponekad ćemo se naći na početnoj tački po ko zna koji put osim ako ne prođemo kroz božja vrata života i ne naučimo sve naše lekcije.

Ovde ću napraviti malu pauzu, kako bih objasnila ko je Fransin svima onima kojima ona nije bliska. Fransin je moj prvi duhovni vodič, i uz mene je od mog rođenja. (Takođe imam i sekundarnog vodiča, Raheima, koji mi je došao u život kasnije, ali on se neće pojavljivati u ovoj knjizi.) Pored toga što sam transcendentni medijum kao i vidovnjak, takođe mogu i da čujem Fransin, i slušam je od svoje sedme godine. Sda, ako ste pročitali bilo koju od mojih drugih knjiga, onda znate da je ona sjajan istraživač i da je već hiljadu puta imala pravo. Čak i stvari koje su u prvi mah delovale besmisleno tokom godina su se pokazale kao istinite (a ima previše primera da bih ovde mogla da ih nabrojim).

Fransin mi je rekla da su ljudi Stounhendža tokom prolećne i jesenje ravnodnevice iznosili brašno, kukuruz i voće na žrtveni kamen tj. oltar kao vid žrtve. To je bilo tako jednostavno a opet neverovatno lepo, a nimalo tajanstveno ili zastrašujuće.

Odlazeći rekla sam mojoj grupi da osmotri one okrugle zemljane brežuljke koji su okruživali Stounhendž, jer su bili ličili na grobna mesta. Nedugo posle toga, mediji su objavili da su oko Stounhendža pronaženi skeleti. Mrzim kada ovako nešto iznosim nakon što je činjenica već obelodanjena ali znam da su ljudi koji su bili sa mnom, uključujući i naše vodiča Pitera Planketa (koji živi u Irskoj) sve zapamtili. Ovaj faktor posmrtnih ostataka takođe nas vraća na legendu po kojoj Džofri od Monmauta objašnjava Stounhendž kao pogrebni spomenik. Ljudi su želeli da budu sahranjeni što je moguće bliže ovom svetom mestu. Što ste važniji bili to bi Vas sahranili bliže, tako su plemići i vođe sahranjeni bliže svetom mestu nego ljudi nižih klasa.

I kao što sam mngo puta rekla, ne uzimajte zdravo za gotovo ništa od onoga što ja govorim. Istražite činjenice, i stići ćete do pravih zaključaka. Samo ne pretpostavljajte da je sve što nam je nepoznato ili pogrešno ili zlo, niti da mi već znamo sve odgovore. Zatvoren um ništa ne pušta u sebe, ili u tom smislu ništa i ne daje.

2.

Uskršnja ostrva

Uskršnja ostrva oduvek su smatrana za jedno od najmisterioznijih mesta na planeti. Nalaze se u južnom Pacifiku na otprilike 2 hiljade milja od Čilea i tahitija, ovom ostrvu nije lako prići. Prvi Evropljanin koji je otkrio ostrvo bio je danski admiral Džejkob Rogvin, i to na Uskrs 1722.godine, pa je ostrvo tako i dobilo ime.

Arheolozi kažu da postoje dokazi da su Polinežani otkrili ovo ostrvo još 400. nove ere; i dok se većina naučnika slaže sa ovim, neki tvrde da je ono bilo prvobitno nastanjeno ljudima iz Južne Amerike. Istraživač Tor Hejerdal, autor dela Kon-Tiki, izneo je teoriju da su prvi stanovnici došli iz Perua i to zbog statua po imeni moai sa ostrva koje su jako slične perunaskim rezbarijama u kamenu.

Slika 2. str.14

Čovek koji stoji pored „moai“ skulpture visok je 193cm!

Ostrvske moai skulpture variraju po veličini od nekoliko tona i 2m do skoro 23 metra u dužini i približno 150 do 165 tona. Do danas, naučnici su izbrojali 887 ovih statua na ostrvu sa prosečnom visinom od oko 10 metara i prosečnom težinom od 13 tona. Samo 288 od 887 nalaze se na svom određenom mestu a ostatak je ili u kamenolomu ili razbačen svuda po ostrvu gde se stalno premešta.

Danas se i zemlja i ljudi kao i jezik Uskršnjeg ostrva poznati pod imenom Rapa Nui koje potiče od stanovnika. Ostrvaljani su imali svoj pisani jezik koji se zvao rongorongo, koji na današnje dane ne može da se dešifruje kako treba. Samo 26 drvenih pločica na kojima je sačuvan ovaj jezik postoji i danas, a njegovo značenje će tek biti otkriveno. Pored toga, ostrvo sadrži i mnoge petroglife (hijeroglif u stenama) koji oslikavaju ptice i svakodnevni život prvih naseljenika. To su izgleda bili svojevršni dnevni, stvoreni da bi budućim naraštajima pokazali na to kako se živelo ranije i šta se sve radilo u toku dana. (Film Rapa Nui, u režiji Kevina Rejnoldsa zasnovan je na nekim od ovih petroglifa u stenama).

Jedna od velikih misterija Uskršnjeg ostrva jeste pitanje zašto su ljudi iznenada prestali da prave moai. Naučnici iznose teorije da je u nekom trenutku ostrvo postalo prenaseljeno i da je ekosistem bio ozbiljno narušen da nije bilo mesta za celokupno stanovništvo. Neki spekuliraju kako su šume ostrva bile posečene do tačke istrebljenja, a drva su se koristila za pomeranje džinovskih moai statua, a na zemlji su počeli poljoprivredni radovi. Oni dalje sugerišu kako zbog istrebljenja drveća, ostrvaljani višenisu mogli da premeštaju ogromne monolite i tako je došlo do iznendnog prestanka rada sa statuama.

Sudeći prema dokazima, stanovnici Uskršnjeg ostrva su potom doživeli propast ušavši u građanski rat z akoji neki veruju da se završio kanibalizmom. Upravo u toku ovog perioda ostrvljani su uništili statue – tek su nedavna arheološka istraživanja postavila moai statue u njihov prvobitni uspravni položaj. Prema jednom članku sa BBC-ijevog veb-sajta (www.bbc.co.uk) ropstvo i bolesti poput malih boginja i sifilisa koje su zapadnjaci domneli na ostrvo svele su broj prvih stanovnika na samo 111 do 1877.godine. Kao posledica pripajanja Čilea 1888.godine ipak, populacija se podigla na današnjih 3800 stanovnika.

Ne slažem se sa teorijom o kanibalizmu, ali znam da je Uskršnje ostrvo bilo dom jedne visoko razvijene civilizacije, i da su monolitne moai statue napravljene tako da deluju zlokobno i preteće kako bi zaplašile strance i držale ih podalje od ostrva. Postoji neka čudna veza ostrvljana sa Druidima ali samo u tom smislu da su i oni imali svoja verovanja, žrtve bogu pa čak i neki vid magije.

Moai statue bile su poput tihih čuvara koji štite ostrvljane od uljeza. Zamislite kako se približivate ovom ostrvu i onda ugledate ove džinovske, groteskne figure sa svojim velikim strašnim glavama kako zaštitnički gledaju preko mora. Da ste neobrazovani i sujeverni sigurna sam da bi Vas to zaustavilo. Iako nemaju simetriju kakvu ima Stounhendž, zidovi i sve što su ostrvljani pravilnog kamena bilo je izuzetno i u rangu sa građevinama Perua i Egipta. (Bilo bi veoma lako poverovati da su moai statue kao i mnoge druge stvari sa kojima ćemo se sresti u ovoj knjizi, doneli vanzemaljci, ali nisu.)

3.

Šangri – La

Još otkad je Džejms Hilton proslavio Šangri La svojim romanom, to mesto inspiriše maštu mnogih ljudi. Možda je to zato što ljudi svakako žele da takvo mesto postoji na ovom svetu - mesto na akome vladaju radost i mir, niko nikada ne stari i svi žive u hramoniji. Osećam da je to čežnja za postojanjem „drugog sveta“.

Pretpostavlja se da se Šangri La nalazi negde u planinama Himalaja u blizini Tibeta. (Fransin kaže da u centru Himalaja postoji jedan grad u obliku lotusa, naseljen bićima iz kosmosa. Da li bi to mogli da budu Dropa kameni diskovi i kristalne lobanje koje su pronađene u planinama Kine?) Ovo misteriozno mesto lokalni stanovnici Tibeta takođe zovu Šambala. Prema jednom članku iz časopisa „People’s Almanac #3“ Dejvida Valčinskija, mesto je poznato kao „Tajno kraljevstvo“ gde postoje savršena i polusavršena ljudska bića koja predvode evoluciju čovečanstva. (ne žlim da budem gruba ali izgleda da nisu baš naročito dobri u svom poslu, a onda s druge strane možda bismo bilijoš gori da nema njih.)

Šangri –La je od spoljašnjeg sveta zaštićena duhovnim granicama i nelim što Tin+betanci zovu „snežnima anđelima“. Početkom 1900-tih godina, britanski major je za vreme svog kampovanja u Himalajima video veoma viskog, lako obučenog čoveka sa dugom plavom kosom, koji je primetivši da je viđen hitro nestao skočivši niz padinu i nestao. Kada je Tibetancima poemnuo šta je video oni se nisu nimalo iznenadili, i smireno mu objasnili da je to jedan od snežnih ljudi koji čuvaju svetu zemlju Šambala.

Detaljniji opis susreta sa snežnim čuvarom dolazi nam od Aleksandre Dejvid-Nil koja je na Tibetu provela 14 godina. Tokom mnogobrojnih putovanja na Himalaja, videla je čoveka koji se kretao neobično brzo i opisala ga na sledeći način: Savršeno sam jasno mogla da vidim njegovo staloženo, bezizražajno lice i širom otvorene oči sa pogledom fiksiranim za neku nevidljivu udaljenu tačku smeštenu negde visoko u prostoru. On nije trčao. Izgledalo je kao da se sam odiže od zemlje i kreće u skoskvima. Izgledalo je kao da je obdaren elastičnoću lopte i kao da se odbijao o zemlju svaki put kada je dodirne. Njegovi koraci bili su ravnomerni poput kretanja viska.

Smatra se da ljudi koje krenu u potragu za Šangri –La zauvek nestanu. Imam osećaj da su zamrznuti u opasnom putovanju, ili da su prosto odlučili da ostanu tamo. Navodno postoji manastir u blizini prostora koji je pod uticajem energije Šmabala zemlje, i mnogi koji su bili tamo iskusili su neverovatna isclejivanja. Širli meklejn je posetila Tibet i rekla mi je da je osetila predivnu energiju tamo.

Mnogi istroičari veruju da je Sanskrit došao iz Šangri La, dok mi fransin kaže da Sanskrit zapravo potče iz Lemurije (čime ću se baviti kasnij u ovoj knjizi). Šambala ili Šangri La se takođe smatra izvorom Kalakre, najviše forme tibetanskog misticizma. Jedna stvar koja daje uverljivost ovoj teoriji jesto da da je Buda (kome se veoma divim i poštujem kao glasnika) propovedao tehnike Kalakre svetim ljudima Indije. Valčinski tvrdi: na posletku, učenja su bila skrivena 1000 godina sve dok jedan indijski učenike joge nije otišao u potragu za Šambalom i na svom putu upoznat sa učenjima od strane svetog čoveka na koga je naišao usput. Kalakra je potom ostala u Indiji sve dok nije našla svoj put nazad na Tibet 1026.godine.

Od tada koncept Šambala je poznat širom Tibeta, a Tibetanci su izučavali kalakru bar 900godina, baveći se njenom teorijom, praktikujući njene meditacije i koristeći astrologiju kao vodič za život. Kako je jedan tibetanski Lama to rekao, kako bi Šambala mogao da bude izvor nečega što je na toliko mnogo načina uticalo na život na Tibetu toliko dugo, a da pritom ne postoji? Tibetanski religiozni tekstovi opisuju fizička svosjstva skrivene zmelje detaljno. Smatra se da izgleda ko lotus od 8 latica, jer je sačinjeno od 8 regiona od kojih je svaki okružen vencem planina. U sredini centralnog venca leži Kalapa, glavni grad gde je i kraljevska palata sačinjena od zlata, dijamanaata, korala i dragog kamenja.

Prestonica je okružena ledenim planinama koje sijaju kristalnim sjajem. Smatra se da je tehnologija Šambala zemleje visoko razvijena, takod a palata sadrži specijalne staklene krovove napravljene od sočiva koji sliže kao moćni teleskopi z aizučavanje vanzemlajskog života, a već hiljadam godina stanovnici Šambala zemlje koriste avione i automobile koji se kreću kroz mrežu podzemnih tunela. Na putu ka prosvetljenju, stanovnici ove zemlje stiču moći kao što su vidovitost, sposobnost da se kreću neveroatnom brzinom, kao i sposobnost da se materijalizuju kao i da nestanu.

U časopisu People's Almanac stoji da u proročanstvu drave Šambala piše da će svaki nejn kralja vladati 100 godina i da će ih ukupno biti 32. Kako koje kraljevstvo prođe, stanje u spoljašenjme svetu će se pogoršavati, sve dok poslednji kralj ne spase svet tako što sprovede moćnu vladavinu nad zlom. Meni ovo zvuči kao Armagedon. Zapravo, nije li možda ceo koncept Armagedona preuzet iz ovih drevnih spisa i proročanstava?

Sudeći prema njihovim religioznim tekstovima, Tibetanski monasi kažu da se sve dešava baš onako kako je opisano u proročanstvima. Neće da odaju nikakve informacije o budućnosti, jer većina njih oseća da ne bismo mogli da ih prihvatimo, ili da to prosto nije naša stvar. Ali ovoliko znamo o proročanstvu: Dezintegracija budizma na Tibetu, neveroravatan materijalizam i odsustvo brige pristuni su širom sveta, a ratovi i nemiri 21.veka izgleda da se savršeno slažu sa onim što znamo o proročanstvima Šambale.

4.

Bermudski trougao

Oblast koja je toliko dugo bila povod najraznovrsnijim nagađanjima prostire se od Majamija do Bermuda i san San Huana i Puerto Rika u Atlantskom okeanu (koji je sigurna sam pripadao Atlantidi, ali stići ćemo dotle u sledećem

poglavlju.) Neobično je kada shvatite da ova oblast formira piramidalni oblik, koji kao da predstavlja koordinatu neke mreže koja povezuje druge tačke zemlje koje zajedno stvaraju neki čudan i neobjašnjiv fenomen.

Fransin kaže da od Meksika do Egipta i od Perua do Kineskog mora postoje izvesne tačke kovitlaca sa svake strane ekvatora koje su međusobno povezane i formiraju mrežu snažnog elektromagnetskog zračenja (ima ih približno 12 ukupno), i ona uzrokuje pojavu ovih čudnih fenomena – samo u ovih 12 područja ali takođe i na linijama koje ih povezuju. Ona kaže da su ovi putevi učinili putovanja lakšim za prve posetioce vanzemaljce i da su to takođe bile vrste radio stanica ili informacionih mreža za brzo odašiljanje informacija sa jednog mesta na drugo, nešto poput satelitskog sistema kakv danas imamo.

Prviput sam čula sa bermudski trougao kada sam imala 12 godina i nikda nisam zaboravila to. Gledal sam muzičku zvezdu Kejt Smit na našem malom televizoru od 12 inča (oko 1950.godine. Pilot je sa njom razgovarao o tome ako je leteo nad ovim čudnim mestom kod obale Floride. Ispričao je kako je tihi, cilindrični objekat iskrasao pred njim dok je leteo (što mu je svakako bilo čudno, jer smo tada imali samo obične avione). Rekao je da je pokušao da kontaktira taj objekat koristeći svoj rudimentarni radio prijemnik ali sve što je dobio bila metalna škripa i glas koji je govorio sklonite se sa ovog područja.

Mislila sam da je to fantastična priča, i nisam nikada verovala u to sve dok godinama kasnije, moj prijatelj lekar kome verujem potpuno, nije umro od raka stomaka. Odlučio je da ode na put iznad bermudskog trougla jer je čuo da tamo ima isceliteljskih zračenja, i tom momentu njegovog života, razmišljao je, šta bi moglo da mu naškodi? Bez obzira na to koliko puta je pričao tu priču uvek je pričao sa velikim entuzijazmom.

On je sa još trojicom (od kojih je jedan takođe i moj prijatelj koji radi na važnoj poziciji u IBM-u) otišao u centar bermudskog trougla na ronjenje. Moj drug doktor mi je rekao da je dole video piramidu sa kristalnim vrhom ispod vode. Pokušao je da se približi ali kao da je odbijen nekom vrstom električne sile koja mu je prošla kroz telo.

Verujem da se to dogodilo zbog piramide (ili piramida, izveštaju ukazuju na to da ih je bilo više od jedne) i kristala koji odašilju elektromagnetnu silu. Sigurna sam da će u sledećih 10 godina biti pronađeni ostaci piramida sa kristalnim vrhom kao što je moj prijatelj i video, i to verovatno u blizini baninija, koje se nalazi kod obale Floride. Ronioci su već pronašli nešto nalik stepenicama ali iz nekog razloga, nije bilo daljih istraživanja.

Da skratimo priču. Moj prijatelj koji je imao rak se izlečio na veliko iznenađenje svojih lekara. Iako su mnogi bili skeptični, moj prijatelju je njegov vlastiti dokaz bio dovoljan. Ja sam bila jako uzbuđena ne samo što se on izlečio, već i zato što je on iako nije ni bio svestan potvrdio ono što je Fransin rekla još 1977. Godine.

Ona je rekla da je bermudski trougao bio i jest i sada jedan intergalaktički autoput gde ljudi mogu da pređu sa jedne planete na drugu, kao u zvezdanim stazama, ili Zvezdanoj kapiji u filmovima i na televiziji. Ljudi bi se smestili u te tubama nalik kabine kako bi otišli na drugu planetu. Rekla je da je jedini problem to što nemamo tehnologiju koja bi nam pomogla da razumemo taj koncept, niti znamo kako da stupimo u kontakt sa planetom koju

pokušavamo da dosegemo. Zamislite da ste u liftu ali da ne zante kako da pritisnete dugmiće koji ga pokreću, bili biste samo zaglavljani i ne biste znali šta da radite.

Izgleda da ne postoji nikakvo određeno vreme kada se ovi incidenti odigravaju, niti ikakvi posebni atmosferski uslovi koji bi mogli da ih izazovu. Fransin kaže da su to kao kovertne vremena koje se otvore i zatvore. (Postoji jedan priča koja prilično dobro dokumentovana o farmeru koji je izašao na jedna vrata iz nebraske i prosto nestao naočigled cele svoje familije.)

To čini da se zapitate... ponekad bi ovi misteriozni nestanci mogli da budu samo slučajevi da su zalutale žrtve prošle kroz ove portale.) Ne želim da ljudi steknu ideju da se ovo dešava tako često, ali postoje tvrdnje da je više od 1000 ljudi nestalo u Bermudskom trouglu.

Bez obzira na to koliko teorija se iznosi na ovu temu, neku naučnici i obalska straža SAD-a pokušavaju sve da ih „gurnu pod tepih“ i sve objasne kao prirodni fenomen. Ostaje uprkos svemu činjenica da je Bermudski trougao jedno od dva mesta na planeti gde je toliko života izgubljeno pod tako čudnim okolnostima (drugo taksvo mestu ču pomenuti pri kraju ovog poglavlja).

Poznata priča koja je dovela trougao na naslovne strane povezana je sa torpedo bomberom/tip aviona prim. prev (let 19) iz 1945.godine. Obaj avion napustio je Fort Loderdej u Floridi oko 2 sata popodne i odleteo na praktičnu vežbu. Poručnik Čarls Tejlor, komandant misije, bio je veoma iskusan pilot, i sa svojom posadom je trebalo da preleti 56milja do Hensa i Čiken Šoal (shoal-pličak) kako bi sproveli vežbu bacanja bombi. Nakon što to obave trebalo je da prelete dodatnih 67 milja na istok, potom skrenu 73 milje ka severu i konačno se vrate u svoju bazu što je značilo dodatnih 120 milja, sve u svemu trouglasta staza nad morem.

Nakon otpiliek sat i po poručnik Koks uzeo je radio prijemnik od Tejlora žaleći se na to kako kompasu u avionu ne rade. Mislio je da se nalaze iznad Floride, ali Koks ga je nagovorio da lete na sever ka Majamiju. Poručnik Tejlor se još više zbunio jer je pomislio da je pogrešno započeo let sudeći prema komapsima. (magentno polje podvodne piramide prirodno izaziva gašenje svih sličnih uređaja.) Do 4:45 poslepodne bilo je očigledno da se Poručnik tejlora izgubio. U 6:20, mornarica je počela potragu za avionom i poslao svoje avione od kojih se jedan takođe zauvek izgubio u potrazi, a pretpostvalja se da je eksplodirao iznad okeana tražeći Let 19. Poslednja dojava od Leta 19 čula se u 7:04 popodne.

Čak i u mirnim vodama, ova oblast pokazuje visok stepen elektromagnetskog uticaja na instrumente. Seizmografska istraživanja sprovedena u Atlantskom okeanu pokazuju da postoje mnoge devijacije i neobjašnjene konture u ovom delu mora. Oblasti koje su koje prilične plitke mogu odjednom da upadnu u neki od najdubljih bezdana ispod bilo kog okeana. Jedan od najboljih sajtova za informacije u vezi sa Bermudskim trouglom www.bermuda-triangle.org koji je osnovao i sastavio Djan Džej Kvasar (koji je proveo 12 godina istražujući svaki nestanak u bermudskom trouglu, dokumentovao je svaki od njih u onoj meri u kojoj se oni mogu

dokumentovati) tvrdi da su mnoge od ovih nesreća neobjašnjive, čak i u slučajevima onih koji su uspjeli da pošalju SOS signale. A najčudnij slučajevi su oni gde nije bilo nikakvih SOS signala.

Dva najfascinantnija incidenta u vezi su sa nestankom avionske flote Super Konstelejšn 1954.godine sa 42 putnika, kada nije pronađen ni trag ikakvih olupine ili robe iz aviona; i nestankom teretnog broda Silvija L. Osa od 180metara koji je jednostavno nestao 1976. U oba slučaja, vreme je bilo lepo, a oni su ipak nestali bez ikakvog nagoveštaja putem radio prijemnika kojima su mogli da pošalju SOS signale ili bar poslali obaveštenje da su nekakvoj nevolji. Roba Super Konselejšn broda sadržala je jastuke, kartonske čaše pa čak i spasilačke čamce koji su svi bili sposobni za plutanje, ali u potrazi nije iskrasao niakav dokaz o bilo čemu od navedenog.

Imam osećaj da se nešto ispod vode u ovoj oblasti aktivira u određeno vreme i pod određenim uslovima (možda kao odavno izgubljena sredstva komunikacije), i kada se čamci i avioni susretnu sa tom oblašću oni postanu zbunjeni i uhvaćeni u točak vremena. Pitala sam Fransin „Zaboga šta se to dogodi sa tim ljudima? Da li su oni samo zarobljeni u nekoj crnoj rupi vremena?“, A ona je odgovorila „ Naravno da nisu, mi dođemo po njih.“

An vebsajtu www.bermuda-triangle.org uzgred je navedeno to da se uprkos velikom skepticizmu nauka trudila da otkrije šta je to što ljudim adaje vidovnjačke sposobnosti. (Srećom: I mene su proučavali, i i dalje ne znaju kako ja radim to što radim, a ne znam ni ja.) CIA danas priznaje, kao i članovi bivšeg Sovjetskog Saveza da se parapsihološka špijunaža sprovodi sa obe strane. Ovde ćete prvi put pročitati sledeće: kontaktirali su me iz CIA-e, i moje osoblje to može da posvedoči, i ja sam apsolutno odbila da učestvujem u njihovim operacijama. Moj zadatak je da pomažem ljudima, ne da budem špijun. Već znam sve što znam... Samo mirujem i posmatram dok oni ne pronađu to što sam ja već otkrila.

Na vebsajtu www.crystalinks.com navedeno je da ovaj fenomen zabeležen u oblasti bermudskog trougla uključuje i sjajnu zelenu maglu kao i sjajnu belu vodu, a nešto slično možemo da vidimo na slikama satelita. To ide čak dotle da se priča i da je Kolumbo pisao o ovom moru u svom dnevniku. Zapravo je trougao tako prevario Kolumbovu posadu da su se zamalo pobunili (što nije neobično s obzirom na to da su mnogi zabeležili da uređaji polude u tom području). Ovo može da deluje kao isuviše dalekosežan osvrt, ali ko može da tvrdi da ovo nije jedan od razloga što je Kolumbo bio toliko zbunjen da se iskrcao na Vest Indis ostrvima a ne tamo gde je planirao?

Bermudski trougao ostao je enigma do današnjeg dana - uprkos tome što su istraživači, morski biolozi, obalska straža i vlada SAD-a pokušavali da otkriju šta stoji iza fenomen koji se tamo događaju. (A ovde ne uzimamo u obzir bezbrojne privatne žurke doktora, fizičara i naučnika koji pokušavaju da shvate šta se tamo dešava.) Čudna otkrića u vezi sa trouglom se i dalje pojavljuju širom sveta: na primer, u jednoj staroj knjizi engleskog istraživača Persija Faseta pominju se izolovani južnoamerički Indijanci koji su opisali ogromne kristale nad uništenim i zakopanim hramovima u džunglama Brazila. Govorili su o sjajnim stubovima i koplju od stakla i kristala, kao i Edgar Kajs, veliki „usnuli prorok“ i ja i moja Fransin. Međutim ova informacija je snimljena i tek 1950. godine ju je sin Faseta objavio. Pukovnik Faset je na svojoj osmoj ekspediciji 1925. otišao u Brazil a on i njegova

grupa se nikad nisu vratili, niti je tamo pronađen ijedan trag njihovog boravka. (Ova informacija isplivala je posle Kajsovog i Fransining predskazanja.)

Uvek sam se pitala zašto šaljem rakete u istraživanje svemira kada na ovoj našoj zemlji postoji još toliko neobjašnjenih misterija. Ipak, nadajmo se, imajući u vidu zakrivljenost zemljine kugle, većina nas će doživeti toliko da vidi kontinente kad se podignu, ili bar neke njihove delove, na toliko mnogo pitanja ćemo možda dobiti odgovor i pre nego što mislimo.